הגדה
פסח

קבוצת שגב

שנה תש"ז

כשם

שהסנה
בוער
באש
ואינו
אוכל כך המצרים אינם
יכולים לכלות את
ישראל

נפרוץ ונעלה...

גפן תתן פריה

והארץ יבולה

והשמים יתנו טלם

והנחלתי את שארית העם הזה,

את כל אלה...

...והיה כאשר הייתם קללה
בגויים,
בית יהודה ובית ישראל,

כן אושיע אתכם - והייתם
ברכה...
אל תיראו...

תחזקנה ידיכם...

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] ...

[illegible]

[illegible]

[illegible] ...

[illegible] ...

ר נ נ ו צ י ו ן , ג י ל ו ו ש מ ח ו

הנני שולח לכם את הדגן והתירוש והיצהר

ושבעתם אותו ולא אתן אתכם עוד חרפה בגויים

כי תבואו אל הארץ

אשר אני נותן לכם -

וקצרתם את קצירה

והבאתם את עומר ראשית קצירכם

אל הכוהן.

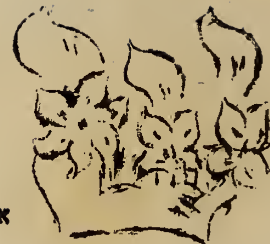

עומר עומר, תבואה חדשה

נאגד אגדים, בר בר.

נאלם אלומות, אלומות בקר

אי ברכה - את ארצנו

בת שדות והרים
לחש זך חרישי ידובבו אוהביך
צרוף גונים בדמעת אהבה.

בראשי שבלות נצבת לראוה
כולך תפארת - חג שקמת חדוה
לקראת יום היקיצה
שנת תבואה חדשה.

ה ג ש ם, ה ג ש ם ח ל ף,
ה ל ך ל ו

ע נ נ י ם ה ת פ ז ר ו
ו א י נ ם

ה ש ד ו ת מ ו ר י ק י ם
ו מ ש ג ש ג י ם

הנני מוכנים ומזומנים לקים את המצוה לספר ביציאת מצרים

הנני מוכן ומזומן,
הנני מוכן ומזומן
לקיים מצות עשה
כמו.........

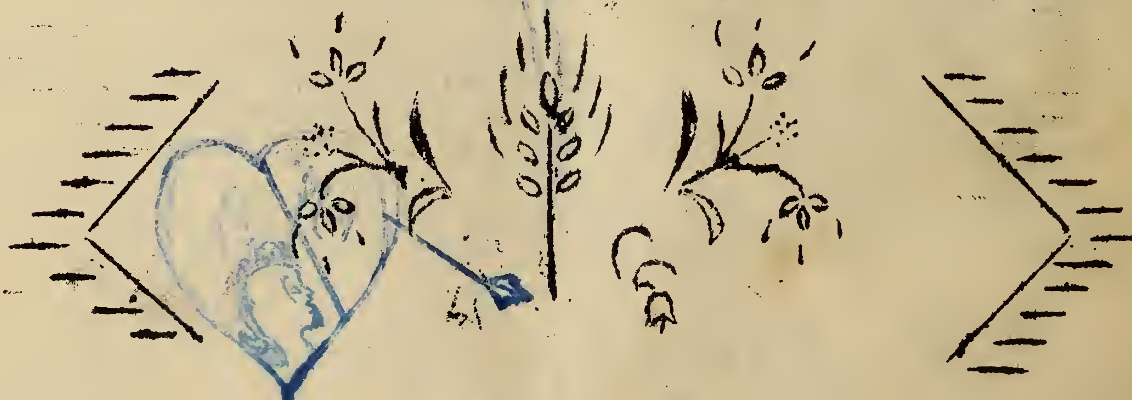
החודש הזה הוא לכם ראש חדשים. ראשון
לכל חדשי השנה. חודש האביב.
ובחודש האביב, בארבעה-עשר בו, פסח הוא,
חג המצות, זמן חרותנו, זכר יציאת מצרים.
כי בעצם היום הזה יצאו בני ישראל
ממצרים.
היום נהיו לעם...

הוי, עד מתי

יחיה עמנו בלי מולדת?
נעונד?....
עד אשר תאחדו לעם
עד אשר ידברו שפתם.
וישובו לארצם....

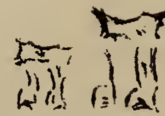
והגדת לבנך ואמרת לו:
"בעבור זה עשה ה' לי בצאתי ממצרים." בעבור שמר על טהרת עם ישראל
-לבל הטמע. ובעבור שאף לגאולת האדם וחיי האומה.
ועוד אספרת לו:
ליום זה בשמור אמונים במשך אלפי דורות, יען כי סמל הוא להתחדשות
האומה, לתקותנו אשר עדיין לא דעכה. יען כי תרתם טבוע בנפש עם
ישראל היא השאיפה המתמדת: משעבוד לגאולה, מעבדות לחרות.
והיה כי ישאלך בנך לאמר:
העבודה הזאת, מה היא לנו?..
הרי השעבוד היא ההסטוריה הצרופה של האומה, והגאולה - תקותנו
מדור לדור...
ועניתָ לו ואמרת:
ואעבור עליך ואראך מתבוססת בדמיך ואומר לך בדמיך חיי!
את דם לבנו השותת זה אלפי דורות מגליד ספור יציאת מצרים,
זה נצוץ התקוה, אשר הבהב והתחדש ועלה לשלהבת מדי שנה בשנה,
ועת היותנו מתבוססים בדמנו נצרפה הנפש ונתחשל הרצון,
ובעבור זה ביום הזה נעמוד מחדש על סף ההיסטוריה שלנו,
נשנן אחרי הדורות שעברו ונמסור לבאים אחרינו את הקריאה הנועזה:
"ואשא אותך על כנפי נשרים, כי היום נהיית לעם".

נשתנה מצבם של היהודים ממצב כל העמים ?
שכל עם ועם יושב בביתו ובמולדתו והיהודים מפוזרים בכל העו-
לם, שנואים ונרדפים, ואפילו לארץ מולדתם לא יתנו להם לבוא.
ס ו ג ר ו עלינו כל נתיבות עולם,עד למחנק סוגרו. ודרך הפדות
אמרנו נפתחה לנו - לא נפתחה.
שערי ציון אבלים - בפני בניה נעולים.
ומאחריהם אלפי עם, אסירי ענות ותקוה

א ב ל א נ ח נ ו נ פ ר ו ץ כ ל

ח ו מ ה - נ פ ר ו ץ ו נ ע ל ה ,

שומר במשך אלפי דורות את יום צאתו
צאתו מבית עבדים ודרך כל מחילות השעבוד והאונס והאינקויזיציה
והשמד והפרעות נושא-האומה בלבה את הגעגועים לחופש-ומביאה
אותם לידי בטוי עממי, אשר לא יפסח על כל נפש ישראל, על כל
נפש עניה ומרודה. -
מאבות אלי בנים, דרך כל הדורות במסר דבר יציאת מצרים,
זכרון אישי, אשר לא יימחה ואיננו מחויר ואיננו דהה.

ז כ ו ר א ת ה י ו ם ה ז ה
א ש ר י צ א ת ם מ מ צ ר י ם
מ ב י ת ע ב ד י ם

ו י ב ו א יוסף ויגד לפרעה, ויאמר: אבי ואחי באו מארץ כנען
והנה הם בארץ גושן, רועי צאן, לגור בארץ באו, כי אין מרעה
לצאן אשר לעבדיך, כי כבד הרעב בארץ כנען.
ויאמר פרעה אל יוסף: ארץ מצרים לפניך היא.
וישב ישראל במצרים בארץ גושן ויאחזו בה.
וימת יוסף וכל הדור ההוא. ובני ישראל פרו וירבו וישרצו ויעצמו
מאד מאד. ותימלא הארץ אותם. ויקם מלך חדש אשר לא ידע את יוסף
ויאמר אל עמו: הנה עם, בני ישראל רב ועצום ממנו, הבה נתחכמה
לו פן ירבה. ויצו פרעה: כל הבן היילוד - היאורה תשליכוהו.
וכל הבת - תחיון.

ו כ א ש ר י ע נ ו א ו ת ם - כ ן י ר ב ה
ו כ ן י פ ר ו ץ.

היו בנות ישראל טומנות במחילות.
היו המצרים נוטלים את בניהם הם הקטנים
ומכניסים אותם לבתיהם של ישראל ועוקצים אותם והם בוכים.
היה התינוק של ישראל שומע את חברו בוכה - ובכה גם הוא.
מיד היו המצרים נוטלים אותם ומשליכים ליאור.

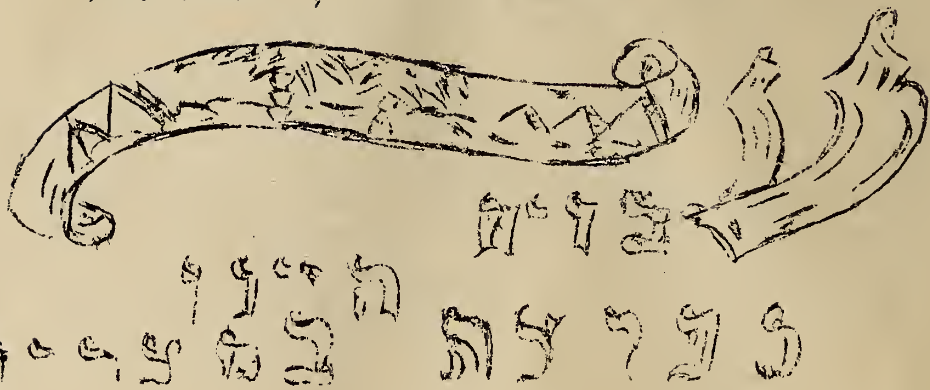

היו בנות ישראל יוצאות אל השדה
ויולדות שם תחת התפוח ועוזבות
את התינוק בשדה. היה הקב"ה שולח
מלאך והיה מנקה אותם ומשפרם
ומלקט להם שתי אבנים: מהאחת היה
התינוק יונק דבש ומהשניה חלב.
וכיון שהיו המצרים מכירים בהם
ובאים להרגם - נעשה להם נס
ונבלעו באדמה. וכשגדלו - היו
צצים כעשב ובאים חילות חילות לבתי
הוריהם.

[illegible]

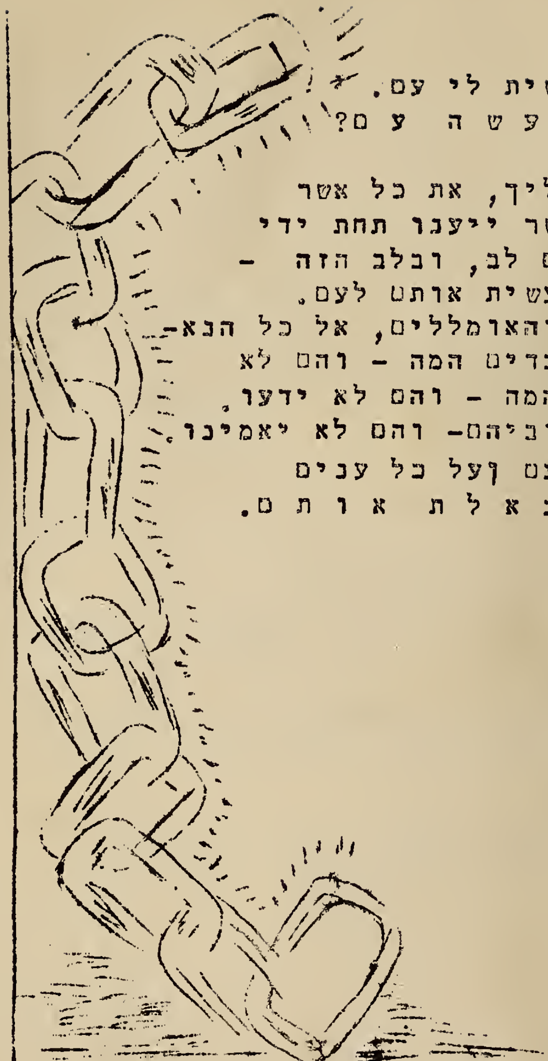
ויהי בימים ההם

ויאנחו בני ישראל מהעבודה, ותעל שועתם:

ומשה היה רועה צאן יתרו – וינהג את הצאן אחר המדבר.

כשהיה משה רועה את הצאן במדבר ברח גדי מן העדר. היה משה רץ אחריו, עד שבא לבריכה של מים ועמד לשתות. אמר משה: "אני לא ידעתי כי צמא אתה – ועכשיו ודאי עיפת". הרכיבו על כתפיו והיה מהלך. אמר לו הקב"ה למשה: "יש לך רחמים על צאנו של בשר ודם, חייך, אתה תרעה את צאני – ישראל."

והאלהים ידבר - ואל משה ידבר:
לך, שוב מצרימה, ועשית לי עם.
הֲ ת ד ע א י ך י י ע ש ה ע ם?

את האובדים ואת האומללים תקרא אליך, את כל אשר
ייאנחו מן העבודה ומרוב פרך, ואשר ייענו תחת ידי
נוגשים ופקידים ואין להם בלתי אם לב, ובלב הזה -
מעט רגש. ודברת אליהם והוצאיתם ועשית אותם לעם.
לך, בוא מצרימה ובאת אל הנענים והאומללים, אל כל הנא-
נחים והנדכאים ואמרת אליהם כי עבדים המה - והם לא
יבינו, ואמרת אליהם כי אומללים המה - והם לא ידעו,
כי גדול ענים ולחיים יכירום מכאוביהם- והם לא יאמינו.
[illegible] בחוזק יד על כל לחצם ועל כל ענים
ו ג א ל ת א ו ת ם.

האמנתי כי אדבר
כי עניתי מאד...

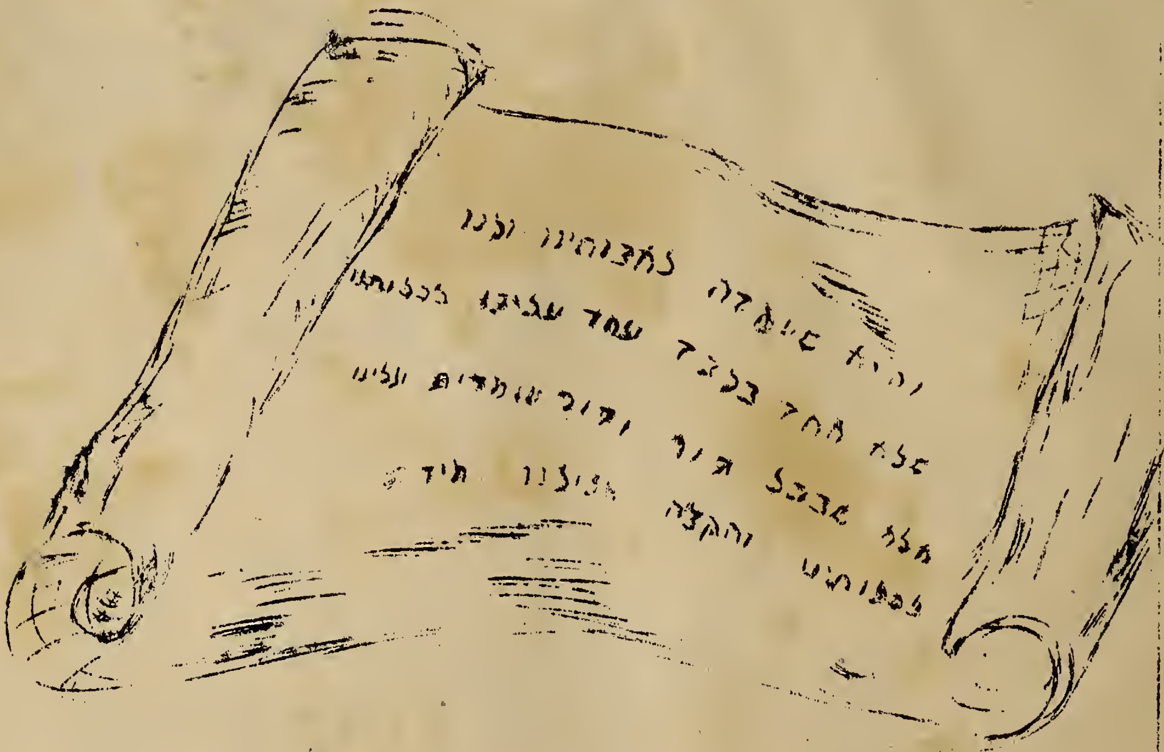
ייסוגו דרך המדבר ים סוף.
וחמושים עלו בני ישראל מארץ מצרים;

ויהפך לבב-פרעה ויאמר: מה זאת עשינו כי שלחנו ישראל מעבדנו?..
וירדפו מצרים אחרי העם וישיגום חונים על הים.
ובני ישראל הלכו ביבשה והמים להם חומה מימינם ומשמאלם.
ויושע ביום ההוא ישראל מיד מצרים.

אשירה לה' כי גאה גאה, סוס ורוכבו רמה בים.

בשעה שבקש הקב"ה להטביע את מצרים בים עמד עוזא - שר של מצרים- והשתחוה לפניו ואמר:
"רבונו של עולם, במדת הרחמים בראת את עולמך, למה אתה רוצה להטביע את בני ?"
כיון ששמע זאת מיכאל, רמז לגבריאל וטס למצרים ושמט לבנה אחת עם טיטה ותינוק אחד אתה שטקעוהו בבנין. עמד לפני הקב"ה ואמר:
"כך שעבדו את בניך..."
מיד ישב עליהם הקב"ה במידת הדין וטבעם בים.
באותה שעה רצו מלאכי השרת לומר שירה לפני הקב"ה, אמר להם:
"מעשי ידי טובעים בים,
ואתם אומרים הלליה לפני?"

בכל דור ודור חיב אדם לראות את עצמו כאלו הוא יצא ממצרים

בצאת

ישראל ממצרים, בית יעקב מעם לועז, היתה

יהודה לקדשו - ישראל ממשלותיו.

הים ראה - וינס, הירדן - יסוב לאחור

ההרים רקדו כאילים, גבעות - כבני צאן

מה-לך הים, כי תנוס, הירדן - תסוב לאחור?

ההרים תרקדו כאילים, גבעות - כבני צאן.

מלפני אדון, חולי ארץ, מלפני אלוה יעקב

ההופכי הצור אגם מים, חלמיש - למעינו מים.

ק ו ל ש ב ר י ם ר ב ו !

קול קורא הסערה ובנהמת המדבר הזועף יתחרה
וסביבם הסערה הסביבם בזעמה,

הם קוראים;

אנחנו נגררים,
דרך אחרת לשעבוד ומאסר לגאולה אנחנו,..

ומי אדון לנו...

גם עתה -

אם סגר עלינו מדבריו אל נקם,
כמעט בגע בנו שיר עוזו ומרי.. ונקם.
לחרבות... לרמחים... התאחדו... הימינו...
על אף השמים וחמתם

ה נ נ ו ד ע ל י ך

האזינו...
הסערה -, גם היא קוראת לנו:

ה ה ד ו..

לחרבות.. לרמחים... יתפרקו ההרים ויתכרו
הגבעות

אך ... פגרינו חמתים המרים...

ה נ נ ו ע ל י ך
ה ה ד ו..